

РЕШЕНИЕ

№ 2480

гр. София, 07.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 08.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Арнаудова, като разгледа дело номер **7610** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители”, потвърден с решение № 1351/13.09.2010 г. на директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП. С решение № 44/05.01.2011 г., постановено по адм.д. № 7610/2010 г. Административният съд С. град е отхвърлил жалбата на [фирма] срещу обжалвания ревизионен акт. Съдът неправилно е приел, че ревизионният акт се обжалва в частта на допълнително определени задължения по ЗДДС за данъчни периоди 01.12.2004 г. – 31.12.2006 г., с изключение на периода 01.01.2006 г. – 31.10.2006 г., като по този начин съдът не се е произнесъл по цялото искане, съдържащо се в жалбата. Посоченото решение е обжалвано пред Върховния административен съд, който с определение № 14726/14.11.2011 г. е върнал делото на същия съдебен състав на Административния съд С. град за постановяване на допълнително решение по адм.д. № 7610/2010 г. В мотивите си Върховният административен съд е констатирал правилно и периодите, по отношение на които се обжалва ревизионния акт, като правилно е приел, че същият се обжалва по отношение на данъчни периоди от 01.12.2004 г. – 31.12.2006 г., с изключение на данъчен период м. 10.2006 г.

Ответникът – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства и за процесните периоди, по отношение на които не се е произнесъл с решенето си от 05.1.2011 г. намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № 1000080/08.03.2010 г., изменена със Заповед № 1000189/31.05.2010 г., издадени от П. Д. Б. – началник на отдел „ДОК” в ТД на НАП [населено място] е възложено извършването на ревизия на [фирма], като ревизията обхваща определянето на данъчни задължения по ЗДДС за периода 01.01.2004 г. – 31.12.2006 г. и по реда на ЗКПО и ЗОДФЛ за периода 01.12.2004 г. – 31.12.2006 г. Със заповедта за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията, който в съответствие с чл. 114, ал. 1 от ДОПК е определен като тримесечен и тече от датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ревизираният период, както и вида на ревизираните задължения за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия. Изготвен е ревизионен доклад № 1000189/22.06.2010 г., връчен на жалбоподателя в настоящото съдебно производство на 25.06.2010 г. Въз основа на ревизионния доклад е издаден и обжалвания в производството пред настоящата инстанция ревизионен акт. В хода на ревизията е установено, че дружеството е представляло в законоустановения срок справки-декларации за ДДС за съответните периоди съобразно чл. 100, ал. 3 от ЗДДС. Установено е, че през ревизираните периоди лицето е декларирало извършването на облагаеми доставки на територията на страната, които представляват производство и търговия на химически продукти – калциев карбид, калциев карбонат, негасена и гасена вар, хоросан, метални опаковки. В процеса на ревизията е извършен анализ на начина на формиране на данъчната основа в случаите на извършени доставки на химически продукти на вътрешния пазар, като е било установено, че за ревизираните периоди дружеството е продавало продукцията на продажни цени под себестойност. Като са обосנוвали приложението на чл. 29, ал. 5 от ЗДДС (отм.) ревизиращите органи са приели, че за извършените доставки на химически продукти под себестойност следва да се доначисли ДДС, като са начислили същия за всеки едни от ревизираните периоди, като общо са доначислили ДДС в размер на 28 922, 64 лв. и лихви в размер на 15 880, 06 лв.

Осъществено е обжалването на ревизионния акт по административен ред – в жалбата си ревизираното лице е претендирао единствено незаконосъобразност на ревизионния акт в частта му на доначислен ДДС поради наличието на издадени актове за прихващане или възстановяване и актове за прихващане или връщане, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт в обжалваната му част.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима. По същество същата е неоснователна, като съдът и по отношение на посочените данъчни периоди поддържа правните си изводи, направени в решението си от 05.01.2011 г.

Не се спори между страните, а и установяване в тази насока се съдържа в ревизионния

акт, че дружеството е представляло в законоустановения срок справки-декларации за ДДС за съответните периоди съобразно чл. 100, ал. 3 от ЗДДС. Също така видно от представените по делото доказателства през ревизираните периоди лицето е декларирало извършването на облагаеми доставки на територията на страната, които представляват производство и търговия на химически продукти – калциев карбид, калциев карбонат, негасена и гасена вар, хоросан, метални опаковки. В процеса на ревизията е извършен анализ на начина на формиране на данъчната основа в случаите на извършени доставки на химически продукти на вътрешния пазар, като е било установено, че за ревизираните периоди дружеството е продавало продукцията на продажни цени под себестойност – обстоятелство, което не се оспорва от жалбоподателя. Съгласно чл. 29, ал. 5 от ЗДДС (отм.) данъчната основа при облагаемите доставки на стоки за целите на този закон не може да бъде по-ниска от данъчната основа при придобиване на стоката или себестойността по смисъла на Закона за счетоводството на произведената стока, а в случаите, когато стоката е внесена - от данъчната основа при внос. Съгласно § 1, т. 4 от допълнителните разпоредби на Закона за счетоводството "Себестойност" е оценката на произведените (създадените) в предприятието активи, в която не се включват административните разходи, разходите за продажби, финансовите и извънредните разходи. Правилно след анализ на доказателствата по делото ревизиращите органи са приели, че задълженото лице е извършило продажби под себестойност на продукцията от вътрешния период през ревизираните периоди. Правилно също така е приета липсата на основания за приложимостта на чл. 19, ал. 6, т. 1 от ЗДДС (отм.), съдържаща изискване задълженото лице да докаже по безспорен начин наличието на пазарни предпоставки, според които пазарната цена на стоката не може да достигне размера на себестойността ѝ. Такова доказване не беше осъществено и в производството пред настоящата инстанция. Случаите, при които се изключва приложението на тази разпоредба, са изрично предвидени в ал. 6, т. 1 - т. 6 включително. Предвид наличието на фактически констатации в ревизионния акт, които са изградени въз основа на доказателства събрани по реда на ДОПК, в производството по обжалване на ревизионния акт жалбоподателят е следвало да докаже по безспорен начин наличието на някоя от хипотезите, при които не се прилага разпоредбата на [чл. 29, ал. 5 ЗДДС](#). Такова доказване жалбоподателят не е провел в производството пред настоящата инстанция. Нещо повече, не е формулирал дори конкретни твърдения за наличие на някоя от посочените предпоставки.

С огледа на допълването на решението съдът следва да се произнесе по отношение на процесните данъчни периоди и във връзка с направените възражения с издадени актове за прихващане или възстановяване. В тази насока съдът поддържа правните си изводи, съдържащи се в постановеното решение от 05.01.2011 г. Съдържащите се в жалбата оплаквания в тази насока са неоснователни. Съгласно чл. 110, ал. 1 от ДОПК органите по приходите осъществяват данъчно-осигурителния контрол чрез извършване на ревизии и проверки, като ал. 2 определя същността на ревизията, а именно ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, ал. 3 определя същността на проверката - проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за

данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице. Следователно, проверката не е способ, с който могат да се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице. В процесния случай са установени задължения за данъци, като ревизионното производство е започнало с издаването на заповед за възлагане на ревизия. Заповедите за възлагане на ревизия са издадени от компетентен орган – издадени са от началник на отдел „Контрол” в ТД на НАП „ГДО”. Началникът на отдел „Контрол” в ТД на НАП „ГДО” е упълномощен да издава заповеди за възлагане на ревизия по силата на Заповед № 071/12.04.2010 г. и Заповед № 03/03.01.2006 г., издадени от директора на ТД на НАП „ГДО”. Не представлява основание за незаконосъобразност на обжалвания ревизионен акт обстоятелството на издадени актове за прихващане или възстановяване за данъчните периоди, включени и в обхвата на ревизията. Съгласно чл. 129, ал. 3 от ДОПК актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия. Независимо от извършването на прихващане или възстановяване, включително когато актът по изречение първо е обжалван, задълженията за данъка или задължителните осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършване на ревизия. Ако актът е обжалван по съдебен ред, издаването на ревизионен акт е допустимо до влизане в сила на съдебното решение. Посочената разпоредба е в сила от 19.12.2007 г. Съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията. В процесния случай заповедта за възлагане на ревизията е издадена 08.03.2010 г., т.е. след влизане в сила на чл. 129, ал. 3 от ДОПК, поради което същият е приложим. Изложеното налага извода, че ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена със заповед за възлагане на ревизия след 19.12.2007 г. не е нищожен независимо от обстоятелството, че за периода, за който е възложена ревизията има влезли в сила актове за прихващане или възстановяване. В тази връзка са правилни и изводите на решаващия административен орган, че възстановяването или прихващането на суми за възстановяване с акт за прихващане или възстановяване в производството по чл. 129, ал. 2, т. 2 от ДОПК не означава, че на ревизираното лице не могат да бъдат установени задължения, тъй като извършваната проверка няма за цел да изследва спазването на всички материално-правни законови разпоредби. Съгласно чл. 108, ал. 1 от ДОПК данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт по чл. 118, докато съгласно чл. 110, ал. 3 от ДОПК проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице. Видно от представените и приети като доказателства по спора данъчни актове за прихващане и връщане и актове за прихващане или възстановяване, същите са издадени в резултат на извършена проверка.

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният ревизионен акт и в тази му част, по отношение на данъчни периоди м. 01.2006 г. – м. 09.2006 г., по които съдът не се е произнесъл с решението си от 05.01.2011 г. е постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните разпоредби.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/19.07.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители” и в частта му на определените данъчни задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 01.2006 г. – м. 09.2006 г. потвърден с решение № 1351/13.09.2010 г. на директора на дирекция „ОУИ” в ЦУ на НАП, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: